

Erdősítik a Kiskunság terméketlen homoktalaját

A Kiskunság terméketlen homokos vidékein, — ahol a futóhomok évről-évre terméketlen buckákkal hordja tele a határt, minden évben növekvő ütemben fásítanak. A Kecskeméti Erdőgazdaság területéhez tartozó körzetben 1954 óta 6737 hektár, mezőgazdasági termelésre alkalmatlan területet fásítottak, ebből több, mint 4000 holdon fiatal erdő növekedik.

Az idén újabb nagy területeket erdősítenek. A telepítés egy részét még a tavasszal elvégzik. A Kiskunhalasi Erdőgazdaság

ebben az évben kezdi meg 10 000 hektáron az erdőtelepítést.

Rügyfakadást 1200 hektáron kerül állandó helyére az erdő, a leginkább meghonosodott akác, nyárfa, feketefenyő és jölgyfa. A Kecskeméti Erdőgazdaság körzetében is megkezdtek a kiskun telepítést. A több, mint 600 hektár fiatal erdő létesítésén kívül 604 hektárt tesz ki az a terület is, amit az egyéni gazdák és a termelőszövetkezetek dűlőutakon, tanfolyamokon ültetnek a tavasz folyamán.

AZ ÚJ MŰFAJ

Szegény kis „Emlékszel még! Mezillab, de a hegytetőre szandállal baktató férfi grandiózus emlékével, és egy alapos náthával meggazdagodva vándorolt haza a hupilila balatoni alkonyatban...

Ezzel szemben vitathatatlanul ő a szülőanyja az új műfajnak: a »nyomozati apróhirdetésnek«. Le a tiri kalapokkal és hollandi sapkákkal teremtő zsenije előtt! Ebben az irodalmi ágban, melyet szavanként 2,80-ért még vasárnap is bárki művelhet, ilyen még nem volt. De még lehet! Például ilyenformán:

»Hol az a férfi, aki 1928 szilveszterén Balaton-tördemecen, az asztal alatt heverve, éjfélt után a lábam csokolgatta? Tüstént adjon életjelt! «Szép volt, de szép» jelígre!»

Vagy: »Ki volt az az asszony, — aki a 6-os vilamoson csütörtökön este szájnyavogott? «A két szemét még most is látom» jelígre válaszoljon.

»Mióta kutatom azt a férfit, aki negyven éve Gorlicznél karabélyal hasbalott! «Már nem haragszom rád» — jelígre — a kiadóra.»

„Keresem azt a férfit, aki 1954 augusztusában a badaesonyi hegytetőre, kezében egy pár női fehér szandállal ment fel. „Emlékszel még” jelígre a kiadóra.”

(Népakarat, 1957. febr. 19.)

De a rendőri nyomozást is szédületesen megkönnyítenék hasonló jellegű felhívások. Már látom lelki szememmel a Nevermore Evening Post egész oldalt betöltő közleményeit:

»Keressük azt az egyént, aki Mrs. Delehayet bikacsokkal agyonverte. «Minden perc másfél évet kínál» — jelígre.»

»A burlingtoni kofferes gyilkosnak levele van a kiadóban. Jelentkezzen érte.»

»Epedve várjuk a Park Avenue-i hatszoros kéjgyilkos sorait. «Nem mondhatom el senkinek, hogy merre járok» jelígre a Hirdetőbe, Scotland Yard.»

Végül, talán csekélységgem apróhirdetését is közzé tettem, a következő szöveggel:

»Keresem azt a pacákat, aki 1957 februárjában a homokbányai autóbusról, kezében egy sárga férfi aktatáskával szállt le. «Egymás szívére simultunk» jelígre a kiadóra.»

Mert lehet, hogy a badaesonyi két kicsi fehér balettcipő tulajdonját örök homály fedi...

A kecskeméti sárga aktatáska viszont — az enyém volt. Jóba Tibor, Kecskemét

26000 forintos csalás után disszidálni akart

Feltehetőleg egyéni módot eszelt ki Tóth Ferenc jakabszállási lakos arra vonatkozólag, miként teremthetne magának valamelyes anyagi alapot, mielőtt elhagyná az ország területét. Mint a földművelésszervezet felvásárlója elutazott Karcagra és ott az Orgoványi FÖLDSZÖV részére 90 mázsa rizsát vásárolt különként 21 forintos áron.

Tóth Ferenc az árut útba is indította az Orgoványi Földművelésszervezetnek, a vételjegye-

ket azonban megsemmisítette és helyettük elképzelt nevekre új vételjegyeket állított ki, különként 23,92 forintos áron. Nevezett ezzel a manipulációval 26 000 forintot csalt magának össze. Tóth Ferenc a cselekmény elkövetése után sietősen a nyugati határ felé vette útját. Disszidálása azonban nem járt sikerrel, mert a rendőrség elfogta és eltele a kecskeméti rendőrkapitányság bűnvádi eljárását indította.

Mostanában annyit írnak

az újságok az ellenforradalmárok különféle rémtetteiről, a börtönből kiszabadult gyilkosok, betörők októbervégi garázdálkodásairól, hogy joggal megkérdendhető bárki az újságírói: hát a ti híres népi rendőreitek hol voltak akkor?

Jogos kérdés, magam is gondolkodtam már rajta és a választ keresve érdeklődtem is utána. Sokféle történetet hallottam a rendőrökről. Jót is, megrosszat is. Volt köztük, aki elvesztette a fejét, félelmében rögtön civilruhát öltött, volt aki az első kérésre átadta fegyverét egy börtöntörtelének, de számos helytállásról, hősi helytállásról is hallottam. Egy-egy szöveget úgy viselkedtek a rendőrök is — mint általában az emberek. Különbözőképpen. Azokról is leírt az ellenforradalom napjaiban, hogy melyik volt csak párttag közülük és melyik a kommunista.

A további általános elmékedések helyett jobbnak gondolom, ha választként inkább egy megtörtént esetet mondok el az előjáróban feltett kérdésre. Tipikus történetet, tipikus szereplőkkel. Nem félek a tipikus jelző használatától még irodal-

EGY RENDŐR I.

— Feodor hadnagynak helyén volt a szíve —

mi értelemben sem, bár szinte előre látom egyes irodalmi berkekben járatos emberek felháborodással vegyes megörökönyödését, amiért ezt a »szálmista-zsdánovista« fogalmat a tollamra merészeltem venni. De a felháborodás az ő dolguk, az enyém meg az, hogy elmondjam végre az olvasónak a megígért történetet.

Hercegszántón, a megye

déli csücskében játszódtat le az eset, s Feodor Sándor, az ottani rendőrpáncsok a hőse. A hős — nyugodtan merem így nevezni, bár egyáltalán nem tart jogot erre a jelzőre és talán méltatlannak is találja magára nézve — büszke járású, katonás mozgású rendőrhadnagy. Falujában, ahol négy éve szolgál immár, mindenki ismeri, de bizonyára sokan emlékeznek rá a bajaiak közül is. Itt volt próbarendőr 1945-ben és előtte ott volt egyszerű kikötői munkás. Az apját is jól ismerhetik, az öreg Feodor bácsi, aki 48 óta a szépen gazdálkodó

Olcsó húsnak hig a leve

Böles népi megfigyelés születte a mondást, Mert takarékoskodni is lehet úgy, hogy közben mégis pazarlunk. Dicséretes, hogy termelődőszövetkezeink az önállósággal élve igyekeznek gazdaságosan, minden felesleges kiadást mellőzve tervezni, dolgozni. De néhány kecskeméti szövetkezet olyasmivel spórol, aminek hiánya pedig hamarosan megbosszulja magát: a föld megművelésével. Ha átlapozzuk a gépállomással kötött szerződéseket, kitűnik, hogy a munkagényeket nem szakszerűen, nem az agrrotechnika követelményeinek megfelelően állították össze. 1500 hold tavaszi vetésből csak 700 holdra szerződtek. A többit — mint mondják — saját traktorral és az igákkal végzik el. Ez rendben van. De annyi saját gép és ló van ezekben a tsz-ekben, hogy a tavaszi szántás-vetés mellett jut belőlük műtrágyaszórára, boronálásra, fogasolásra, simítózásra is? Ugyanis ilyenfajta munkát egyik sem igényelt. A Szabad Nép Tsz-ben például 4—500 hold a szántó s az elnök szerint elég nekik egy gép. Alig hihető, hogy nem lesz ebben a tsz-ben kapkodás, ha összehoznánk a munkát.

Pedig a földnek az a jó tulajdonsága, hogy nem lehet becsapni. Félő, hogy a termelési veszteség sokszorosa lesz majd annak a pénznek, amit most a munkák fejében kellene kifizetni. S aratáskor, vagy zárszámadáskor sokan maradnak éhen az olcsó húsból kifőtt sovány létől...

BOR MIÉRT VAGY OLY DRÁGA

HIRESEK a vadkerti borok messze vidéken, de ahol esetleg még nem ismerték az országban, most biztosan megismerik. Lassan világvárosi színvonalra emelkedik a község teherautóforgalma. — S mint lányok a jó kútra, úgy járnak a legények borshordókkal megrakott autókkal a község lakosainak boroskamráiba.

Ez rendben is volna, ha az a bizonyos miért szócseka nem volna. De ez a szócseka ott motoszkál a jó vadkertet kedvelő emberek agyában, amikor az italboltos kimondja a nagyfröccs árát. Miközben az emberfia kiguberalja nagy fogeszkortatva azt az 5,20-at. élelme-sőbb italboltokban 6,20-at, önkéntelenül felvetődik, hogy miért oly drága a jó vadkerti ára.

AZ IDÉN jó közepes termést szüretelték a gazdák, mégis »patikái« árat kérnek az italboltokban. Sokan azt gondolják, hogy ennek a parasztság az oka.

Tény az, hogy már eleve túlzott a 14—15 forintos literenkénti borár, amiért a vevő, természetesen földművelésszövetkezet, 17—18 forintot fizet, mivel a boradó befizetése után tudja csak azt szállítani. Azok a termelők, akik netán ennél az árnál olcsóbban adnák a bort, sajnos, egyes vállalkozók, jobbak voltak borszállítók, felvásárolják és úgy adják tovább, »tisztessé«, de jótalan üzleti haszonnal.

Nyilvánvaló az is, hogy egy 3—400 km-es teherautóval megtett utat sem lehet csupán 10-

szóval elintézni. Alaposan megdrágítja ez is a költségeket, különösen, ha a bort a Hajdu-négyei Tiszacseggére, vagy éppen Győrbe kell elszállítani. Azoknak az embereknek a felszámolt napidíja sem fogja egyetlen fillérrel sem olcsóbbá tenni a bor árát, akik lejárnak a kocsikkal a bor mellé »asszisztálni«.

IGY AZTÁN mire az italboltba kerül és az illetékes kiméred szerv a hasznát is hozzáadja, 25 forintnál olcsóbban — mégha esetleg az italboltos a keresztapa szerepét is megjátssza — nem adhatja.

Allítólag van valami rendelet, hogy most már nem szabad szállítani a bort, vagy felvásárolni, de úgy látszik, ez úgy lett megszerkesztve, hogy könnyen ki lehet alóla bújni akkor, ha mondjuk a bort már előre felvásárolták. Drága a bor — de miért? Vetődik fel újra a kérdés. Nem lehetne ezen segíteni? Miért kell e spekulációs sorozatot éppen a borból és fizetésből élőknél megfizetni??

SZERENCSÉRE a gőzgépet, a vasutat is feltalálták az elmúlt évszázadban, sőt mi több, vannak borszállító kocsik is. Nem hiszem, hogy az ország gazdasági érdeke ne kívánná meg azt, hogy megtakarítsuk a részben külföldről behozott üzemanyagot. Hány kat. hold földet szántatnának meg, vagy mennyi trágyát hordanának ki a földekre azzal az elhasznált gázolajjal, ha ezeket a szállítókat vasúton bonyolítanák le. És ráadásul olcsóbb is lenne! Persze mindezt a felvásárlást és szállítást elvégezhetné a Borforgalmi Vállalat is, amely most a felesleges harmadik szerepét tölti be, pedig államunk ezeket a pincészeteket korszerű felszereléssel látta el. A szállítás megszervezését is könnyebben el tudná látni. És főleg olcsóbbá tehetné a soltvadkerti bor árát.

JÓ VOLNA, ha ezen gondolkodnának az illetékesek, de leginkább határozott intézkedést hoznának — amely alól a spekulánsok sem tudnának kibújni. Doró Ernő

ki magát. A tyúktolvaj az igaz törvényességet követelte, a nemzeti bizottságot kulákok lepték el. A megbonthatatlan szovjet—magyar barátságot hirdette mindenki ebben az országban — s egyszerre feláll az asztalra egy pedagógus, aki a szovjet csapatok elleni fegyveres harcra ágál. Gyalázzák, rágalmazzák a kommunistákat és az ország feje, a »kommunista« Nagy Imre, bár félóránként nyilatkozik, erről egy szót sem szól. Ráadásul megjelenik a községben a volt főjegyző, a Turi úr, aki minden jel szerint ugyancsak »forradalmár« és jó pár hold földjén, a tanácsházán kívül a hatalmat is magának követeli.

— Mit tegyünk hát elvtársak? — tette fel talán százszor is Feodor elvtárs, a járási kapitányság telefonján a kérdést.

— Igazodjatok a tömegekhez — mondták neki jobb híján.

Nem állítom, hogy egyedül a rendőrök érdeme, inkább az öntudatos, rendszerető szántói nép javára írható — de tény, hogy november 2-ig nem történt nagyobb baj a községben. Ezután sem történt, de igen könnyen eshetett volna.

Palkó László (Folytatjuk)